Balada - Radek Čihák

Balada Francoise Villon

Já u pramene jsem a žízní hynu,
horký jak oheň, zuby drkotám,
dlím v cizotě, kde mám svou domovinu,
ač blízko krbu, zimnici přec mám,
nahý jak červ, oděn jak prelát sám,
směji se v pláči, doufám v zoufání,
mně lékem je, co jiné poraní,
mně při zábavě oddech není přán,
já sílu mám a žádný prospěch z ní,
srdečně přijat, každým odmítán.

Jen to mi nesporné, co plno stínů,
kde světlý den, tam cestu sotva znám,
kde průzračnost, tam výkladem se minu,
svou znalost vděčím náhlým náhodám,
vše vyhrávaje, čím dál smolněj hrám,
dím „dobrý večer“, jitro-li se skví,
když ležím naznak, strach mám z padání,
bohatství čekám, ničí nejsem pán,
mám vše, co chci, – nic, na čem srdce lpí
srdečně přijat, každým odmítán.

K věcem, jež neznám, horoucně se vinu,
ženu se k cíli, jehož nežádám,
kdo ke mně vlídný, tomu dávám vinu,
kdo mluví pravdu, lhářů nadávám,
Můj druh je ten, kdo vemluví mně klam
a „labuť černá je jak havran“ dí,
v tom spojence zřím, kdo mi ublíží,
mně jedno, jsem-li ve psí šalbu dán,
mám v mysli vše, jen ne to nejbližší,
srdečně přijat, každým odmítán.